

ԱՇՆԱՆԱՅԻՆ

Թռչուններուն տօնահանգէսն ո՞րք է հիմա,
Ամառուան գով ու ասմագուն երկինքներուն.
Եւ ո՞րք գացին ծիծեռնակներն, ո՞րք հեռակայ
Ու անծանօթ հորիզոններ երազամոյն:

Քաժանումէն այդ տխրաւէտ իջեր է, տե՛ս,
Իր կարօտէն հիւանդ՝ տրտում մի դալկութիւն,
Փռդոցներուն և մայթերուն կուրծքին կարծես,
Կը հնչէ լուռ, անցելայուշ երգ մ'օրօրուն. . .:

Յոգաբուրմ առաւօտներ պաղ, սրսիուն,
Օ՛ր, դալկահար տերևներուն շշուկն անուշ,
Խոնջ արևուն դէմքն ուժասպառ ու նուազուն
Կ'օրբեմ հիւանդ կարօտ մը խոր ու քայծմանուշ:

Աշման դալուկ չո՛ր տերևներ, մէկ-մէկ ինկած
Ծառերն ի վար գետնին վրայ լուռ ու խաղաղ. . .
Դուք արցունքներ ըլլաք կարծես աչքերէ քաց
Յօղուած վրան այս մայթերուն տրտմաշաղախ:

Հաւքաններուն վրան լըճուած, հիմա կուլաք,
Կը քափառիք ուղեկորոյս հովու շունչին,
Այդ ի՞նչն է որ կը հալածէ ձեզ շարունակ,
Սէ՛րը գարնան, քէ մօտալուտ բու՛ք ձիւնին:

Թափանցէ՛ք հիմա անտուն և անօթի,
Երագելով անցէ՛ք մոլոր ճամբաներէն,
Ե՛տ կանչեցէ՛ք գարունն անցած կանաչ կեանքի,
Եւ օր մըն ալ անհետացէ՛ք ձմրան ցուրտէն:

ԳԵՈՐԳ ՀԱՏԻՏԵԱՆ

(Գ. Սիսուն)

Երուսաղէմ

